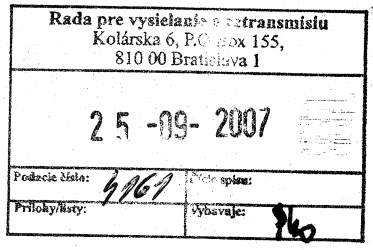
Najvyšší súd
Slovenskej republiky

3 Sž 19/2007

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 25.9.2007
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 24. OKT. 2007

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **Slovenská televízia**, Mlynská dolina, Bratislava, proti odporkyni: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Kolárska 6, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/341/2006 zo dňa 19.12.2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **m e n í** rozhodnutie odporkyne č. RP/341/2006 zo dňa 19.12.2006 v časti výroku o výške uloženej pokuty tak, že navrhovateľka je povinná zaplatiť pokutu vo výške 2 000 000 Sk.

Navrhovateľke sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľka podala včas odvolanie proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/341/2006 zo dňa 19.12.2006, ktorým uložila navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. b/ zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) sankciu – pokutu podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona vo výške 4 000 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 6 zákona, s tým, že navrhovateľka zaradila reklamu počas programu Slovensko hľadá Superstar II, ktorý bol vysielaný dňa 20.01.2006 o cca 20.06 hod. Dôvodiac tým, že prestávky vytvorené v programe boli za účelom odvysielania reklamného bloku, upútavkových blokov a sponzorských odkazov a nespadajú pod ustanovenie § 35 ods. 2 zákona. Naviac v prípade časti programu pred odvysielaním reklamy a časti po odvysielaní prvého a druhého reklamného bloku nejde ani o samostatné programy. Jednotlivé bloky programu Slovensko hľadá Superstar II odvysielané dňa 20.01.2006 tvoria svojím obsahom, formou a funkciou jeden celok, počas ktorého vysielateľ na základe zákona podľa § 35 ods. 6 nesmie zaraďovať reklamu. V predmetnom programe si navrhovateľka určila prestávky bez toho, aby ich obsah samotného programu opodstatňoval. Výšku pokuty odporkyňa

určila so zreteľom na závažnosť veci, mieru zavinenia, trvanie správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania ako aj získané bezdôvodné obohatenie. Poukázala na rozhodnutia vydané odporkyňou za obdobné skutky, ktoré sa stali v rámci vysielania série programov Slovensko hľadá Superstar, pričom prihliadla na viacnásobné opakované a vedomé porušovanie predmetného ustanovenia zákona.

Navrhovateľka v odvolaní žiadala súd, aby zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne a odporkyňu zaviazal na náhradu trov konania, dôvodiac nasledovne:

a. vysielanie reklamy počas prestávky a programov Slovensko hľadá Superstar II, kedy fakticky súťaž neprebieha, dej sa neposúva, kedy napriek praktickému prerušeniu nestráca dejovú kontinuitu, zodpovedá pravidlám vysielania reklamy. Okrem toho je dôležité sa zamerať na obsah predmetného vysielania. Prestávky počas takto koncipovaného podujatia nenarúšajú celistvosť a hodnotu tohto programu, nakoľko ide o ľahký zábavný žáner; javia sa ako jeho prirodzená súčasť.

b. napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže monitoring ako jediný podklad pre napadnuté rozhodnutie odporkyne nemá charakter znaleckého posudku, je vypracovaný pred začiatkom správneho konania pracovníkmi kancelárie rady a slúži ako podklad pri rozhodovaní odporkyne o začiatku správneho konania, pričom rada z neho aplikuje podstatnú časť do zdôvodnenia rozhodnutia, avšak samotný monitoring ako dôkaz označený v rozhodnutí nie je.

c. odporkyňa počas správneho konania nevykonala dôkazy navrhnuté navrhovateľkou, najmä vypočutie svedkov, režiséra predmetného programu Petra Nuňéza a producentky Aleny Majorošovej. Účastník správneho konania nebol vypočutý ku skutočnostiam tvoriacim predmet správneho konania a správny orgán ani inými dôkazmi nezistil skutočný stav veci.

d. odporkyňa sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadala s úpravou danej problematiky v kontexte legislatívy európskych krajín, aj keď na ňu navrhovateľka poukázala.

e. nepreskúmateľnosť rozhodnutia o výške uloženej sankcie.

Navrhovateľka je názoru, že program odvysielaný dňa 20.01.2006 nebol prerušovaný reklamou, ale reklama bola vysielaná v rámci prestávok prenosu podujatia s prestávkami a teda v súlade s § 35 ods. 2 zákona. Navrhovateľka v odvolaní poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2006 v konaní č. 3 Sž 34/2006, ktorým bolo rozhodnutie rady o uložení pokuty 4 000 000 Sk zrušené, pričom v danom konaní išlo o takmer identický stav veci, nakoľko sa jednalo o prvé semifinálové kolo programu Slovensko hľadá Superstar II. Navrhovateľka v čase odvysielania predmetného semifinálového kola nemala vedomosť o dôvodoch rozhodnutia súdu. Navrhovateľka považuje za zavádzajúcu argumentáciu odporkyne v preskúmavanom rozhodnutí rozsudkom NS SR č.k. 5 Sž 69/2005-23 zo dňa 21.12.2005 z dôvodu, že išlo o iný skutkový stav veci. Rozhodnutie odporkyne sa týkalo programu Slovensko hľadá Superstar I a jeho finálových večerov.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadala tunajší súd o potvrdenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Napadnuté rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb.; nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené, vychádza zo skutkového stavu zisteného

podľa správneho poriadku. Napadnuté rozhodnutie ako aj postup, ktorý mu predchádzal je v súlade so zákonom.

K dôvodom uvádzaným navrhovateľkou v odvolaní uviedla odporkyňa vo vyjadrení:

a. argumentovala obsahom dôvodov rozhodnutia.

b. a **c.** odporkyňa uviedla, že skutkový stav bol presne opísaný v obsahu rozhodnutia, nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkmi bolo riadne zdôvodnené. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Tvrdenia navrhovateľky, že monitorovacia správa nemá váhu znaleckého posudku považuje za bezpredmetné z dôvodu, že monitoring bol vypracovaný na základe záznamu z nahrávacieho zariadenia, ktoré hodnoverne zaznamenáva jednotlivé programové služby.

c. odporkyňa uviedla, že uvedená argumentácia je vo vzťahu k predmetu konania irelevantná.

d. sa odporkyňa nevyjadrila.

K tvrdeniam navrhovateľky uvádzaným v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2006 v konaní č. 3 Sž 34/2006, ktorým bolo rozhodnutie rady o uložení pokuty 4 000 000 Sk zrušené, odporkyňa uviedla, že tvrdenie navrhovateľky je zavádzajúce, nakoľko súd nekonštatoval pochybenie v postupe odporkyne. Jediným formálnym nedostatkom zrušeného rozhodnutia bolo nedostatočné odôvodnenie výšky uloženej sankcie.

Najvyšší súd SR ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 246 ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) v spojení s § 64 ods. 5 zákona, z dôvodov uvedených v odvolaní a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu odporkyne č. 760-PgO/0-1789/2006 a písomnými podaniami účastníkov, ako aj po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné a to z nasledovných dôvodov:

Skutočnosti uvádzané v monitoringu programu: Slovensko hľadá Superstar II odvysielanej dňa 20.01.2006 ako piate semifinálové kolo, neboli medzi účastníkmi konania sporné. Dané vydanie programu prezentovalo vystúpenia piatej semifinálovej desiatky, bolo rozdelené do troch blokov, na začiatku aj na konci každého bloku boli odprezentovaní sponzori, pred koncom jednotlivých blokov moderátori avizovali prestávku. V programe vystúpilo 10 účastníkov. Prestávky vypĺňali upútavkové bloky, reklama, reklamné bloky.

Odôvodenie napadnutého rozhodnutia odporkyne, podľa ktorého jednotlivé bloky programu Slovensko hľadá Superstar tvoria jednej celok, pretože ide o jedno súťažné kolo celej súťaže, a to aj svojim obsahom, formou a funkciou, považuje súd za zodpovedajúce zásadám logického myslenia, na základe skutkových zistení uvedených v rozhodnutí. Odporkyňa vychádzala zo skutočnosti, že v súťaži vystúpilo desať súťažiacich, každý odspieval jednu skladbu. Žiaden zo súťažiacich teda zjavne nepotreboval prestávku na oddych. Moderátori neúčinkovali v programe počas vystúpenia súťažiacich a členovia poroty neúčinkovali v častiach, kedy moderátori spovedali súťažiacich. Je preto zrejmé, že obsah programu žiadne prestávky svojim spôsobom neodôvodňoval. Medzi jednotlivými blokmi sa tiež nezmenila scéna, a ani nedošlo k žiadnej badateľnej technickej zmene, ktorá by prestávku odôvodňovala.

Odporkyňa obsahovú, funkčnú súvislosť so zreteľnou formou podrobne zdôvodnila vo svojom rozhodnutí a senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa plne stotožňuje s jej právnym posúdením veci.

Podľa § 35 ods. 1 zákona reklama a telenákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

Podľa ods. 2 § 35 zákona v programoch zložených zo samostatných častí alebo pri prenose športových a podobne štruktúrovaných podujatí a predstavení s prestávkami sa reklamné šoty a telenákupné šoty zaraďujú iba medzi jednotlivé časti alebo počas prestávok.

Podľa § 35 ods. 6 zákona vysielateľ s licenciou môže zaradiť reklamné šoty a telenákupné šoty aj počas vysielania programov, ak sa tým nenaruší celistvosť, hodnota a charakter programu vrátane jeho prirodzených vnútorných prestávok pri dodržaní práv nositeľov práv a za podmienok ustanovených v odsekoch 3 – 5. **Vysielateľ televíznej programovej služby na základe zákona nesmie zaraďovať reklamu ani telenákup počas vysielania programov.**

Podľa názoru senátu Najvyššieho súdu SR je základom pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporkyne posledná veta § 35 ods. 6 zákona, nakoľko upravuje správanie sa vysielateľa na základe zákona, ktorým je navrhovateľka. Skutočnosť, že navrhovateľkou vytvorené bloky programu nespĺňali kritériá samostatného programu, ale neboli ani samostatnou časťou programu, ale boli programom len vo svojom súhrne predurčila tiež záver, že pokiaľ bol program prerušovaný a prerušenie využité len na vysielanie reklamy, postupovala navrhovateľka v rozpore s citovaným ustanovením zákona. Z uvedeného teda vyplýva, že na uloženia sankcie sú splnené zákonom stanovené predpoklady a dané podmienky.

Podľa § 67 ods. 5 písmeno a/ zákona rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak porušil podmienky na vysielanie reklám a telenákupu.

Napadnutým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená pokuta v sume 4 000 000 Sk, to znamená približne vo výške štyroch pätín zákonného rozpätia, teda blízko hornej hranice zákonom určenej sadzby. Podľa názoru súdu je rozhodnutie odporkyne v časti o uložení sankcie preskúmateľné, pretože je riadne zdôvodnené a to konkrétnym zdôvodnením jednotlivých hľadísk pre uloženie sankcie (§ 64 ods. 2 tretia veta zákona), ktorými sú závažnosť veci, spôsob trvania a následky porušenia povinnosti s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania vo vzťahu k uloženej sankcii.

Program, ktorý je predmetom daného konania bol odvysielaný v druhej sérii. K správnemu deliktu došlo dňa 27.01.2006, teda pred nadobudnutím právoplatnosti rozsudku NS SR č.k. 4Sž 32/2005 zo dňa 21.12.2005, ktorý rozhodoval vo vzťahu k prvej sérii, ale až po vyhlásení rozsudku. Sankcionovaný subjekt má právo poznať akými úvahami sa správny orgán riadil pri stanovovaní miery závažnosti správneho deliktu a aké skutočnosti považoval za relevantné pre výšku sankcie.

Senát najvyššieho súdu sa nestotožnil s výškou pokuty, ktorá bola v tomto prípade navrhovateľke uložená a námietku navrhovateľky, že výška uloženej sankcie

nebola v rozhodnutí dostatočne odôvodnená, považuje za opodstatnenú. Vychádzal pri tom z rozhodovacej činnosti súdu v obdobných prípadoch, z ktorej vyplynulo, že odporkyňa za skutkovo totožné prípady udelila rozhodnutiami číslo RP/200/2005 zo dňa 22.2.2005, číslo RP/219/2005 zo dňa 7.6.2005, číslo RP/220/2005 zo dňa 7.6.2005, číslo RP/223/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/224/2005 zo dňa 21.6.2005, číslo RP/225/2005, zo dňa 21.6.2005, číslo RP/232/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/233/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/234/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/235/2005 zo dňa 6.7.2005, číslo RP/236/2005 zo dňa 6.7.2005 a číslo RP/237/2005 zo dňa 6.7.2005 navrhovateľke pokuty vo výške 11 x 500 000 Sk a to napadnutým rozhodnutím vo výške 4 000 000 Sk, teda vo výške blízko hornej hranice zákonom určenej sadzby, súd považuje za neprimerane vysokú. Zákon totiž umožňuje správnemu orgánu uložiť pokutu v pomere širokom rozsahu a výška uloženej pokuty závisí síce od subjektívneho hľadiska správneho orgánu, ale musí prihliadnuť na charakter porušenia právneho predpisu a jeho následky. Poukazujúc na zásadu obsiahnutú v § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len správny poriadok) v spojení s § 71 zákona, podľa ktorej správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely a zároveň s prihliadnutím na viacnásobné opakované a vedomé porušenie predmetného ustanovenia zákona, dospel senát Najvyššieho súdu SR k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne v časti výroku o uložení pokuty podľa § 250q ods. 2 veta druhá O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. zmení vo výške uloženej pokuty na 2 000 000 Sk. Zmenená výška pokuty zodpovedá podľa názoru súdu charakteru a závažnosti porušenia povinnosti.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že nepriznal právo na náhradu trov konania navrhovateľke z dôvodu, že nebola v konaní úspešná.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 22. augusta 2007

NAJVYŠŠÍ SÚD Slovenskej republiky BRATISLAVA

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková